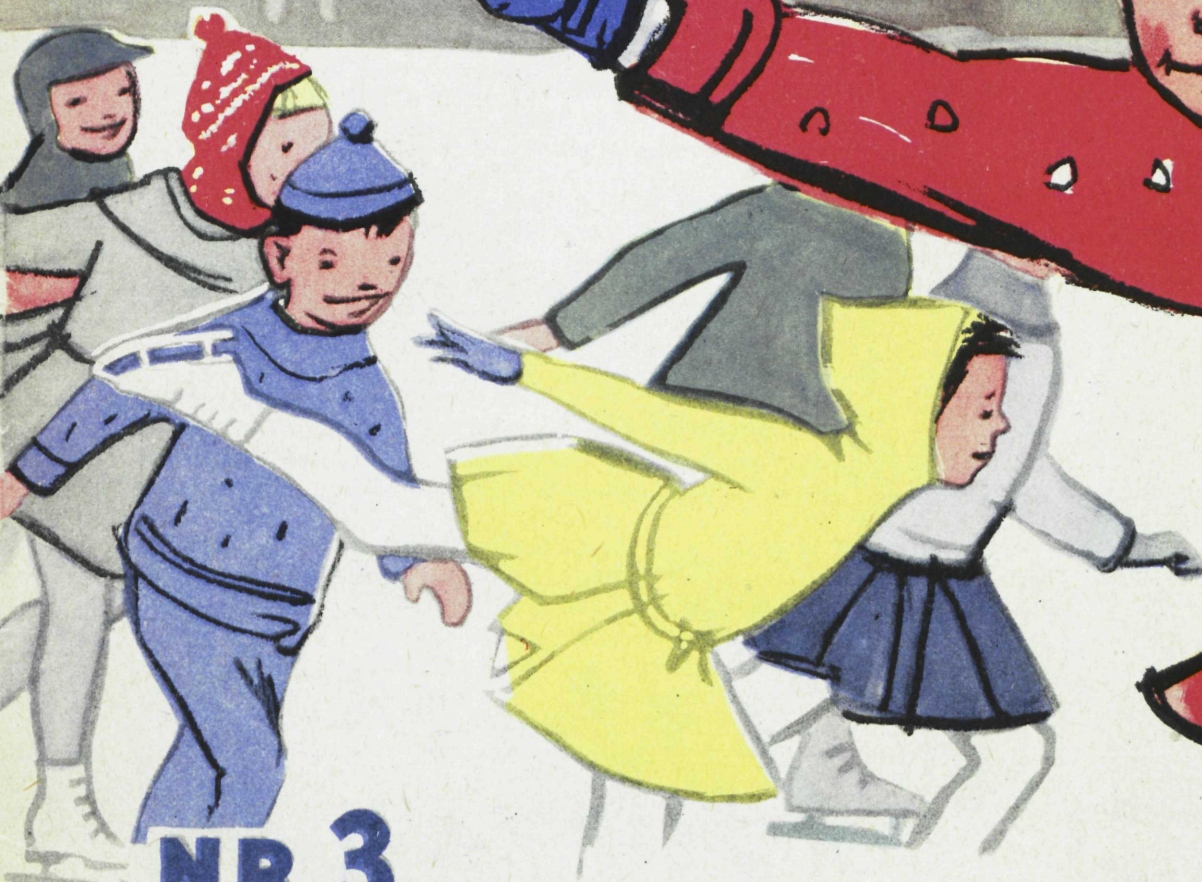

TÄHEKE

NR.3
1962

Sellele kaanepildile on
kunstnik Asta Vender joonista-
nud Anne Ubari.

(Edasi loe järgmiselt leheküljelt!)

Anne oli siis seitsmeaastane, kui ta esimest korda uisusaapad kinni nõoris ja libedale jääle astus. Esimesed sammud tehti nii, et ema hoidis vasemast, üks suur tüdruk paremast käsivarrest kinni.

Järgmisel päeval ei olnud emal aega. Anne läks üksi liuväljale. Aina kukkus ja kukkus, aga enne ei jätnud, kui uisud hakkasid sõna kuulama.

Nüüd on Tallinna 18. Keskkooli oktoobrilaps Anne Ubar juba iluuisutaja. Niimoodi nimetatakse neid sportlasi, kes oskavad jääl hüppeid teha, esija tagurpidi poognaid joonistada, vurrina pöörelda ning pääsukesena ühel jalal libiseda. Kergelt ja kaunilt keerleb Anne muusika saatel libedal jääl.

Iluuisutamine on palju hoolt ja vaeva nõudev spordiala. Kas sa oled pannud tähele, et uisud ei libise igas asendis sugugi ühtemoodi? Hoopis pikema sõidu saad siis, kui sa ei liugle tervel uisutallal, vaid uisu sise- või välimisel serval. Iluuisutajad ütlevad selle kohta: sõit uisu kandil. Niisuguse sõidu saamiseks peab oskama õigesti keha kallutada ja seejuures tasakaalu hoida.

Kus siis uisutamiskunsti õpitakse?

Talvel tegutseb Tallinna spordikoolide ja klubide juures ligemale nelikümmend väikeste iluuisutajate treeningugruppi. Niisuguseid grupe on ka teiste linnade spordikoolidel.

EH TIS END ME KOOLIMAJA,
KÕIK NII PIDULIK SIIN ON.
VALJAS SISSEKÄIGURAJAL
LEHVIB LIPPUDE KOLONN.

HOMME ALGAB RAHVAPUHA –
VALIMISTEPÄEV ON EEL.
SEKS ET ELU MUUTUKS UHA
KAUNIMAKS ME RAHVA TEEL.

TULEB SIIA ISA, EMA,
VENNAS, ÖDE, VANATAAT.
JUBA AMMU TEADSID NEMAD,
KES ON NENDE KANDIDAAT.

TA ON HOOLSAIM MEISTER TSEHHIS,
KOMMUNIST, KES TUBLI TÖÖS.
SEKS NUUD KOOLIS LIPPE LEHVIB,
SÜDA PIDULIKULT LÕÖB.

Ehtis end
me koolimaja

M. KESAMAA

SAIN JÄLLE TARGEMAKS

Meil lõppes koondus. Enne kui laiali läksime, ütles veel suur Maimu: „Järgmisel korral jutustab igaüks sellest, kuidas ta täidab oktoobrilaste seadusi.“

Mina hakkasin siis kohe mõtlema, mida jutustada. Varsti aga jäin kimpu. Missugune ma koolis olen, seda teavad ju kõik, ja selles, et ma kodus alatasa oma pisikest venda hoian, polnud minu meelest midagi erilist. Sellepärast ma ei läinudki sel päeval otse koju, vaid jäin alevi peatänava nurgale seisma. Otsustasin mõne väikese lapse auto eest ära päästa.

Autosid sõitis küll kogu aeg mööda, kuid kõik väikesed lapsed hoidsid ilusti vanemate käest kinni ja keegi neist ei tikkunud sõiduteele.

Viimaks läks pimedaks. Tänaval süttisid lambid ja minul hakkasid varbad külmetama. Pöördusin kurvalt koju. Vanaema aga ei pannud üldse tähele, et ma olin pahas tujus. Ta ise oli veel halvemas tujus. Nagu mind nägi, küsis kurtjalt: „Tiia, kus sa olid?“

Ma ei jõudnud veel vastata, kui ta kurtis: „Isa-ema tulevad varsti töölt koju, kuid mina ei saa Ennu juurest jalgagi toast välja tõsta. Nüüd on leibki poest toomata. Sina aga sellele ei mõtle!“

Jäin kohkunult seisma. Olin tõesti oma pisikese venna hoopis unustanud. Ruttu võtsin palitu seljast ja hakkasin Ennu hoidma. Püüdsin olla ta vastu väga hea. Enn istus laial diivanil ja muudkui viskas oma mänguasju põrandale. Ja mina muudkui tõstsin neid üles. Aina tõstsin ega nuri-senud kordagi. Isegi siis ma ei virisenud, kui Enn mind juustest tiris. Järgmisel õhtupoolikul ma enam alevi peatänava nurgale seisma ei jäänud, vaid läksin koolist kohe koju. Hoidsin Ennu ja aitasin veel ka vanaema.

Siis jõudis uus koondus kätte. Istusin seal üsna tasa, sest mul ei olnud midagi erilist jutustada. Lõpuks pidin ikkagi rääkima, ja siis jutustasin vaikselt sellest, kuidas ma kodus Ennu hoian ja vanaema ka natuke abistan.

„Tubli, Tiia! Väga tubli!“ kiitis suur Maimu, kui ma lõpetasin.

Mul vajus üllatusest suu lahti. Pärast aga olin kangesti rõõmus: pole vajagi midagi erilist teha, et olla tubli oktoobrilaps! Nii sain jälle targemaks.

Illustreerinud V. TOLLI

E. Kuus

Talvises metsas lumisel männioksal istusid tihased. Nad olid küll kenasti riides, kuid ometi tusased.

„Putukad on pakasega puu sisse pugunud, tõugud koore alla kadunud, ei sealt neid linnuke nokka napsa!“ kurtis kollases vestis tumeda lipsuga rasvatihane.

„Kui linnuke putukaid nokka ei napsa, ega ta, väeti, lauldagi jaksa!“ halas

Illustreerinud I. LINNAT

sabatihane, too heledalaiguline orapika hännaga sulekerake.

„Ja ega linnul lauluta eladagi maksa!“ lisas hallis kuues, musta baretiga sootihane.

Kaeblejad langetasid pead ja jäid vait. Vaikis ka laas ümberringi.

Korruga ilmus siia veel üks lind, ja väga kirev: ta kuub oli must, varrukad valged, peas punane müts. Niipea kui ta oli männilatuva laskunud, kostis sealt kõva kloppimine: tok-tok-tok-pörrr!

„Kui ebaviisakalt see tüüp meie puule kipub!“ pahandas rasvatihane.

„Kui hoolimatult ta meie rahu rikub!“ tõreles sabatihane.

Sootihane ohkas:

„Saime endale koleda naabri!“

Tihasepere keskel viibis ka tutt-tihane. Kuigi ta oli endale sulgedest torukübara pähe kasvatanud, polnud ta teiste pikkune. Tal ei sobinud end suuremate vestluse segada, küll aga passis tal uurima lennata, mida uustulnuk õiendab. Puuladvast hüüdis ta alla:

„Sugulased, laske laul lahti, siit saab, siit saab!“

Oksal tusatsejad tõttasid vaatama, mida sealt saab. Ja ennäe: nende kole naaber – ei keegi muu kui kirjurähn – oli männikoore katki tagunud, puusse auke raiunud! Putukad-tõugud olid lagedale löödud, neist jätkus kõigile.

Kui talvissesse okasmetsa lähete ja hästi kuulate, tabab teie kõrv nelja linnu hääl. Need on: varese kaugel vaakumine, põialpoiste penike helike, rähni töökas koppimine ja tema lähedusse hoidvate tihaste tänuvidin.

TIHASEPERE KOLE NAABER

V. Söelsenn

Antsu UNENÄGU

ANTS EI TAHTNUD HAMBaid PESTA –
IGAL ÖHTUL JONNITUND.
AGA TÄNA PESEB, SEST TA
NÄGI ÖÖSEL HIRMSAT UND.

NAGU OLEKS METSAS OLNUD,
NIMEKS OL I KKA ANTS.
AINULT VÄIKE POISS TA POLNUD,
OLI – VÄIKE ELEVANT.

ELEVANDIEMA PAKKUS
HAMBAHARJA LONDIGA.
HARJAKS OL I – PARAS KAKTUS
PIKA BAMBUSRONDIGA.

HARJA PEALE TULI LASTA
TUUBIST TERVE ÄMBRITÄIS
HALLIST SAVIST HAMBAPASTAT.
SIIS SEE KOOREM SUHU KÄIS.

HAMBAD ON JU ELEVANDIL
NAGU VÄIKSED KAPSAPEAD.
HÖÖRUMA NEID IGAST KANDIST
HIRMUS KAUA, KAUA PEAB.

VÄGA KAUA HAMBaid NUHKIS
VÄIKE ELEVANDIST ANTS,
KUNI UNE SILMIST PUHKIS
PÄIKSEKIIRTE LÖBUS TANTS.

Illustreerinud I. LINNAT

KILKAS RÖÖMSALT: „AGA MINUL
HAMBAD ON JU VÄIKESED!
PESEN NEID UKSAINUS MINUT –
PUHTAD NAGU PÄIKESED.“

ARVA

MIDA LAPSED SOOVAD? PUTRU.
MISSUGUST? EKS SEE SELGUB SIIS, KUI NIMEKAARTIDE TÄHED
ÕIGESTI UMBER PAIGUTAD.

M.NAAN

S.HIIR

T.NUGA

I.SIIR

äksime sadamasse koos väikese Tiiduga, kes on umbes niisama vana, niisama kärsitu ja uudishimulik nagu teiegi, „Tähekese“ lugejad. Temale oli see kõik esmakordne.

Sadam oli täis kära, askeldust ja meretuuli. Kostis vintside raginat, mootorite pöksumist ja sekka madalähälset laevasireenide huilgamist. Paljude laevade hulgast, mis seisid kai ääres, otsisime silmadega „Johannes Varest“, merehiiglast, mille pardale me pidime täna minema.

Seal ta oligi! Laeva kohale kummardus kraana hiigla pikk linnukael, noka vahel terve autokoormatäis tunne. Juba täna pidi „Johannes Vares“ alustama merereisi, ja käisid viimased ettevalmistused tema teesaatmiseks.

„Oi, küll on ikka suur laev!“ ütles Tiit. Seisatasime hetke kail. Tõesti, oli see alles laevamürakas! Just nagu tohutu suur ujuv maja. Silma järgi võis tema pikkuseks arvata umbes 150 meetrit, laiuks aga kindlasti oma 20 meetrit. Ja kui kõrge ta oli! Tiit luges ära kolm rida aknaid, või nagu neid meremeeste keeles nimetatakse – illuminaatoreid, ja ajas siis pea päris kuklasse, et mastide tippe sihtida.

Ronisime mööda laeva treppi üles. Noor meremees, kelle kaeluse vahelt vilksatas sinisetriibuline särk, viis meid kapteni abi Valter Heinmaa juurde. Tema jäigi meie saatjaks ringkäigul mööda laeva.

Alustasime komandosillast, mis asub laeva kõige kõrgemal, kolmandal korrusel. Terve esikülg oli siin klaasist, et avaneks avar vaade merele. Kõikjal seisid keerulised aparaadid. Tuttavatena tundusid ainult suur merekompas ja rool roolikambris.

Kummardusime Valter Heinmaaga kaardilaua kohale. Punane joon kaardil jooksis läbi Taani väinade, möödus Inglismaast ja põikas Atlandi ookeani sinistele väljadele.

„See on meie laeva kurss,“ seletas kapteni abi. „See-kord me läheme kala püüdma New Yorgi lähedale. Kahe nädala pärast oleme päral.“

Tiitu aga huvitas aparaat, mille ekraan tuletas meelde televiisorit.

„See on lokaator – laeva silm,“ ütles Valter Heinmaa. „Ka kõige tihedamas udus võib laev julgelt edasi sõita. Lokaatori ekraanilt näeme kohe ära, kui mingi takistus teele juhtub.“

Mööda laeva treppi laskusime laeva sisemusse. Ja nüüd oli juba raske uskuda, et oleme laevas. Tundus, nagu oleksime moodsas ja väga ilusas majas. Põrandal olid vaibad, seintel pildid ja kõikjal säras puhtus. Kuid

suuremad üllatused olid veel ees. Avasime ühe ukse ja sattusime tõelisse saali: ees oli väike lava, põrandal aga asusid kümnes reas mugavad värviliste katetega toolid.

„See on meie kinosaal,“ seletas Valter Heinmaa. „Sada istekohta. Filme vaatame me merel iga päev.“

Samas kõrval asus puhkeruum. Ka see oli suur ja avar. Kaks madrust mängisid parajasti lauatennist.

„Nüüd lähme kambüüsi!“ kutsus Valter Heinmaa meid edasi.

Tiit vaatas talle küsivalt otsa.

„Kambüüs – see on laevakeeles köök,“ selgitas kapteni abi.

Valgetest kahhelkividest seinad ja valgetes mütsides kokad – see kõik meenutas tavalist kööki. Aga tohutu suuri panne ja padasid pidi tingimata lähemalt silmitsema. Nende kaaned ei olnud harilikud, niisugused nagu kuival maal. Nad käisid tihedalt pannile või pajale peale ja lisaks sellele olid varustatud suurte poltidega, et neid võiks hästi kõvasti kinni kruvida. Muidu võib supp või praad tormise ilmaga põrandale karata.

Külastasime veel laeva meeskonna ruumi, mida meremehed kutsuvad ruhviks. Seal oli väga kodune. Ümmarguse illuminaatori all asus heledast puust laud, seinte ääres aga kahekordsed magamisasemed, mida laeval nimetatakse koideks. Isegi seinakapid ei puudunud sel-

„Johannes Vares“

les väikeses hubases ruumis, mis on merereisil nelja madruse koduks.

Viimase külaskäigu laeval tegime haiglasse, kus võib saada abi kõikide tõvede vastu. Käisime röntgenikabinetis, hambaravikabinetis, löikusesaalis ja ruumis, mis on määratud haigete jaoks.

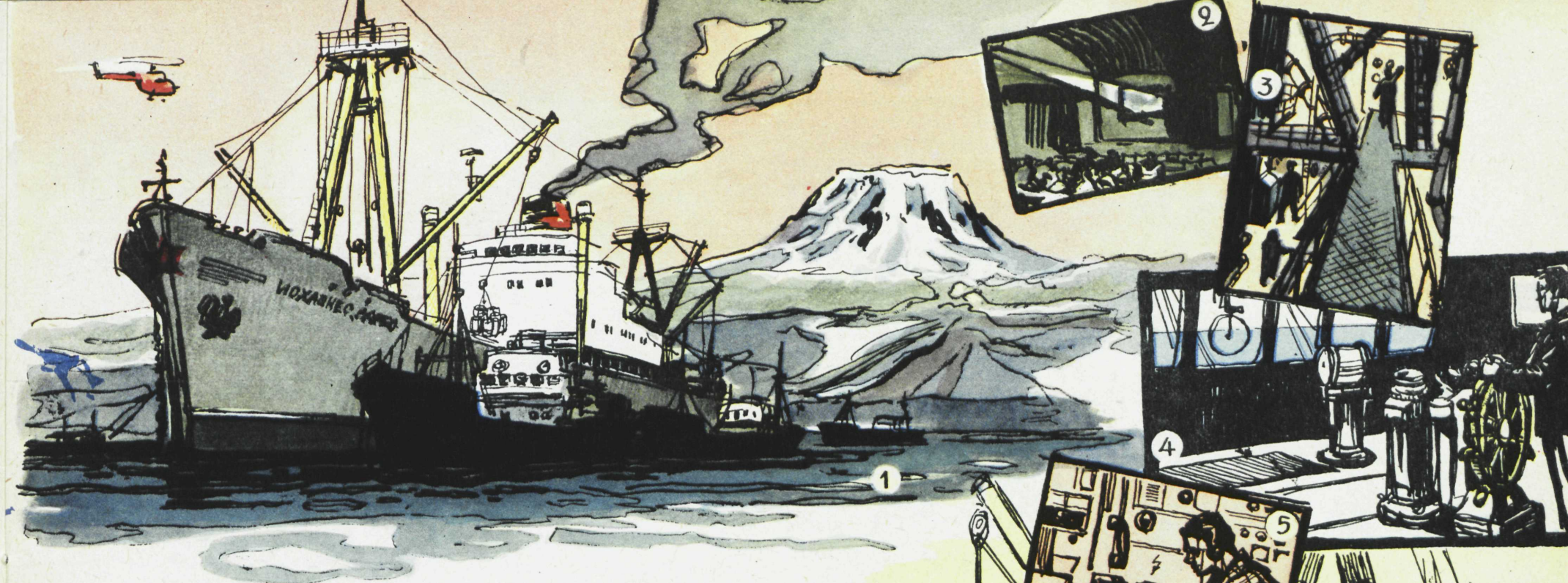
„Otse haigla peal asub helikopteri maandumisväljak,“ ütles kapteni abi.

Seda tahtis Tiit tingimata vaadata, sellepärast ronisime mööda treppi üles.

Vahepeal olid „Johannes Vares“ äärde sõitnud puksiirid ja hakkasid oma korstnatest musti suitsupahvakaid välja puhudes ookeanihiiglast reidile vedama. All laeval sulgesid madrused trümmiluuks.

„Tagasi jõudes on need trümmid täis kalatünne ja

'A'RA!

J. SAAR

Sõitis Atlandile

konserve," ütles Valter Heinmaa. „„Johannes Vares“ on baaslaev. Meile toob kalapüügilaevastik kogu oma saagi."

Tõusis tuul. Meri hakkas lainetama. Tallinna sadam kõrgete kraananokkade ja kai ääres seisvate laevadega jäi järjest kaugemale. Puksiirid võtsid oma trossiotsad lahti ja kusagil laeva sisemuses hakkas tuksuma laeva süda – mitmesaja-hobujõuline diiselmootor.

Mootorpaat viis meid laevalt tagasi sadama poole.

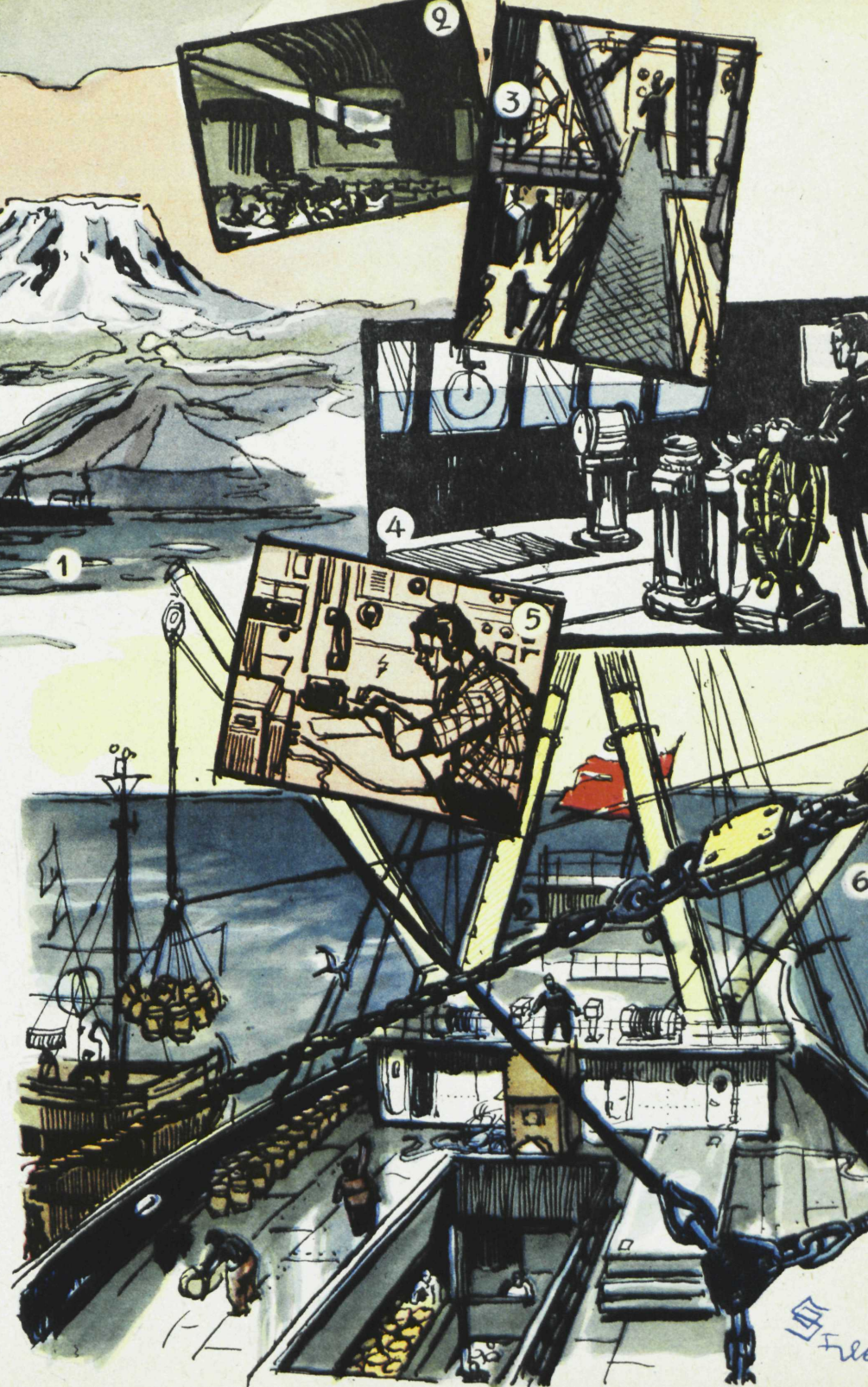
„Õnnelikku merereisi!“ hüüdis vana meremees mootorpaadi rooli tagant.

„Õnnelikku reisi!“ hõikas soolakas meretuul.

„Õnnelikku merereisi!“ hüüdis Tiit, seistes harkisjalu mootorpaadi ahtris.

Uhke kaarega pöördus „Johannes Vares“ avamerale.

1. „Johannes Vares“ Jan Mayeni saarte juures Põhja-Atlandil. Näha kustunud vulkaan ja jääliustik. ● 2. Kinosaal. ● 3. Masinaruum. ● 4. Kapteni-sild. ● 5. Radisti ruum. ● 6. Laadimine.

Kersti tuli noorema õe Liiga õuest. Liia jäi eestoa seinä äärde häbelikult seisma. Kersti seevastu jooksis kogu korteri läbi, otsides ema. Hetkel ema toas polnud, kuid varsti ta sisesnes piimapudelitega.

Illustreerinud E. VALTER

ILMA-
AEGNE
NIKS

A. Tigane

Kersti ruttas kõnelema:
„Küll see meie Liia on rumal!“
Ema heitis pilgu Liia poole, too vajus seinä äärde hoopis kõssi. Ema päris Kerstilt:

„Mis rumalusega Liia hakama sai?“

„Noh, niimoodi oli: meie kohatasime koridoris nelja meest, kes seal omavahel rääkisid. Liia tegi neile nixsu. Mina, tobu, teretasin neid Liia järel kah.“

„Ja siis?“

„Siis?! Tead, ema, kui ma neid mehi natuke rohkem silmitsesin, sain aru, et ei tunne neist ühtki. Liia tunneb veel vähem, aga muudkui nixsutama – täitsa võõrastele!“

Ema muheles:

„Need võõrad paistsid teid tundvat küll.“

„Meid Liiga?“

„Jah. Nägin neid ka – vist arutasid kuuma vee majjatoomist. Kuid teie tõttu olid nad oma nõupidamise katkestanud, vaatasid teile naeratades järele. Kui mind märkasid, küsisid...“

„Mida?“

„... Et kas need kaks kena last on minu tütreid.“

Kersti vaikus. Ema jätkas:

„Ma sel hetkel ei teadnudki, mispärasid te neile meeldisite. Aga küllap selle ilmaaegse nixsu pärast.“

Kersti lõi silmad maha. Liia ajas enese seinä ääres sirgu ja timpis ema juurde.

Mio

KES?
MIS?

EESTI RAHVALUULE

KES SEE JOOB JÖESTA VETT,
KATSUB KULA KAEVUDESTA,
KIVIKILDUDE SEASTA?

ga

NANAI MUINASJUTT

Illustreerinud V. HURT

Kord elas nanai La, kellel oli ilus tütar Aioga. Kõik armastasid teda väga ning räägiti, et üheski telklaagris ei ole ilusamat tütart kui Lal. Aioga läks seda kuuldes uhkeks ning hakkas oma nägu vaatama. Ta meeldis endale nii väga, et ei saanudki enam vaatamist järele jätta: nägi vaskaussi, vaatas ennast sealt, nägi vees oma peegelpilti, silmitses seda.

Aioga ei teinudki lõpuks muud, kui imetles ennast. Nii ta muutus laisaks.

Kord ütles ema: „Too vett, Aioga!”

Aioga vastas: „Ma kukun vette.”

„Hoia oksast kinni!”

„Oks läheb katki.”

„Võta põõsast kõvasti kinni!”

„Aga siis kriimustan käed ära.”

„Pane kindad kätte!”

„Kindad on katki.”

Kui Aioga emaga rääkis, vaatas ta kogu aeg vaskausilt, kui ilus ta on.

„Paranda kindad ära!” andis ema nõu.

„Nõel läks pooleks.”

„Võta jämedam nõel!”

„Sellega torkan sõrme.”

„Võta siis sõrmkübar!”

„Nõel läheb sellest läbi,” vastas Aioga ega liikunud paigast.

Siis ütles naabri tütarlaps: „Ma toon ise vett.”

Ta läks jõeale ja oli peagi veega tagasi.

Ema hakkas tainast segama. Ta tegi toomingamarjadest kooki ning küpsetas seda tulisel leel. Aioga nägi kooki ja hüüdis emale: „Anna kook mulle!”

„Kook on tuline, põletad viimaks käed ära,” vastas ema.

„Ma panen kindad kätte,” ütles Aioga.

„Kindad on märjad.”

„Ma kuivatan need päikese käes ära.”

„Nad tõmbuvad siis krimpsu.”

„Mis sellest! Ma hõõrun nad pehmeks.”

„Tea, kas maksab seda teha, su käed hakkavad valutama,” ütles ema. „Milleks sa peaksid tööd tegema ja oma ilu rikkuma! Annan parem koogi tütarlapsele, kes ei hooli oma kätest nii nagu sina.”

Ning andis koogi naabri tütarlapsele.

Aioga vihastus ja läks jõe äärde. Seal vaatas ta oma peegeldust vees. Teine tütarlaps istus samuti jõe ääres. Ta söi kooki. Aioga vaatas teda ning tema kael venis ikka pikemaks ja pikemaks. Tütarlaps ütles Aiogale: „Söö ka kooki, ega mul sellest kahju ole!”

Aioga vihastus veel rohkem. Ta läks kurjusest üleni valgeks. Mida see õige mõtleb – tema, iludus, peab hammustatud kooki sööma! Aioga vehkis kätega ning käed muutusid tiibadeks.

„Mul ei ole vaja midagi-gi-gi!” hüüdis ta.

Aioga komistas, kaotas tasakaalu, kukkus vette ja muutus haneks. Ujus ja hüüdis: „Ah, küll ma olen ilus! Go-go-gaa! Ah, küll ma olen ilus! Go-go-gaa!”

Ujus, ujus, kuni ei osanudki enam rääkida. Kõik sõnad unustas ära.

Ainult oma nimi jäi talle meelde. Ta kartis, et inimesed võiksid teda, iludust, teistega segi ajada, ja sellepärast karjus kogu aeg: „Ai-oga-ga-ga! Ai-oga-ga-ga!”

VIKERKAAR JOOB JÖESTA VETT,
KATSUB KULA KAEVUDESTA,
KIVIKILDUDE SEASTA.

MIS TULEB AMMUDES ARUSTA,
SINGUDES SINISALUSTA?

VIHM TULEB AMMUDES ARUSTA,
SINGUDES SINISALUSTA.

KES SEE KATAB KATUSE,
PEIDAB PÖLLUPEENAREIDA?

LUMI KATAB KATUSE,
PEIDAB PÖLLUPEENAREIDA.

KES ELAB ILMA PIIMATA,
KASVAB KAEVUVEETA?

MESILANE, LINNUKENE,
SEE ELAB ILMA PIIMATA,
KASVAB KAEVUVEETA.

KIRJAD KUUBAST

„A-B-C“-d
tundsid meil aasta
tagasi vähesed ini-
mesed. Siis ehitati
uusi koole. Igal pool
hakati õppima. Nüüd
oskavad kõik lugeda
ja kirjutada. Meie,
pioneerid, aitasime
selleks kaasa.

PEDRO

FIDEL CASTRO
on meie suure kangelase
nimi. Meile kõigile meeldib
ta väga. Palju aastaid piinati
ja rõhuti Kuuba vaeseid ini-
mesi. Fidel alustas kõigest 18
sõbraga võitlust vallutajate
vastu. Rahvas aitas neid.
Vaenlane võideti.

RAUL

ME SÖÖME
maisileivakesi, praetud
banaane, tomateid, musti
ube ja magusaid kartuleid.
Imeme ka meelevdi toorest
suhkruroogu.

NIURKA

NOORED ÜLESTÖUSJAD

Nii nimetatakse meie pioneerid. Sellel
aastal pühitseme oma 1. sünnipäeva. Kan-
name baskimütse. Need on punased nagu
langenud revolutsioonikangelaste veri.
Meie kaelarätt on sinine ja valge nagu
meie lippki. Sõlmel kanname märki punase
kolmnurga ja tähega.

PEDRO

VALGE, SININE, PUNANE
— on meie maa lipu värvid.

NIURKA

KUUBA

on maakera magusaim maa. Meie
suhkur läheb tervesse maailma. Seda
toodetakse meil suhkruroost. Suhkru-
rooväljad näevad välja nagu kõrkja-
tihnikud teie tiikide ja järvede ääres.
Talupojad töötavad meil kooperatii-
vides. Meie, pioneerid, abistasime
neid.

RAUL

LUND ME EI TUNNE
Detsembris võib meie
juures suprema minna.
Rõõmustasime aga nii nagu
teiegi nääripeo üle. Sellel
päeval tegime üksteisele
kingitusi ja ehtisime väi-
kesi piiniaid.

NIURKA

Niurka

Raul

Pedro

Meelis ja Maiu joonistasid mõlemad eile pildi sellest, kuidas ema õues pesu kuivama paneb. See on hea, et lapsed joonistavad sellest, mida

kuna suur pind kipub tihti jooneliseks jääma. Pealegi ei paista siis joonistus pildil hästi silma.

Meelis joonistas samuti pildi „Pesupäev“. Ta on ema joonistanud nii, kuidas ema just pesu kuivama pannes seisab: käed üleval, taskurätt sõrmede vahel, suur põll ees. Pesul on pulgad küljes. Ja mis seal posti küljes ripub? Pesupulka kimp! Meelis on väga tähelepanelikult vaadelnud, kuidas kõik pesupäeval õues välja näeb.

Oma töö on Meelis värvinud vesivärvidega. See on juba raskem.

Vesivärvidega saab pinda katta ühtlasemalt ja vajaduse korral ka heledamalt kui pliiatsivärvidega. Sellepärast värvime vesivärve kasutades ka tagapõhja. Meelis segas taeva katmiseks väikese topsikese sisse paraja helesinise värvi. Nii jätkus ühetoonilist värvi kogu suure taevapinna värvimiseks. Väikeste pindade jaoks värvi varem valmis segada pole tarvis.

Värv ei tohi pintslis liiga paks olla, vaid peab parajalt vesiselt voolama. Alati on tarvis oodata, kuni töö kuivab, ja alles siis uue värvi kallale asuda, sest muidu sulavad värvid üksteisega kokku ja kogu töö on rikutud. Pintselsel peab olema keskmise jämedusega (nr. 10), kuid ots olgu võimalikult terav. Nii saab ka jämeda pintsliga peenikesi jooni tõmmata.

Maapinna on Meelis katnud kollakasroheline värviga, see mõjub soojalt. Kõik värvid, millel on punast ja kollast värvi sees, mõjuvad rõõmsalt ja soojalt. Sinised, sinakasrohelised ja lillad värvid mõjuvad tihti aga kurvalt ja külmalt.

Kuidas sulle meeldivad need pildid? Arvan, et hästi. Katsu ka sina joonistada midagi sellest, mida sa enda ümber näed!

E. PIKK,
„Tähekesed“ kunstnik

KUIDAS sina joonistad?

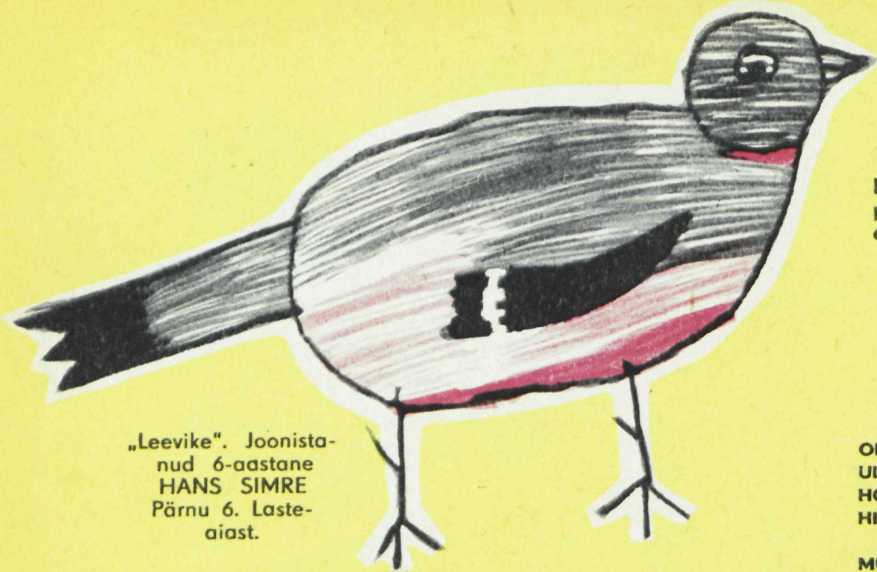
nad enda ümber iga päev näevad. Arvan, et nii teete ka teie.

Maiu on oma pildi tähelepanelikult joonistanud! Ema, kes alati pere eest hoolitseb ja pesu peseb, on suurelt keskel ja jämeda joonega joonistatud. Nii paistab ta pildil hästi silma. Kleit on hoolega värvitud – joon joone kõrvale tõmmatud. Ka põlle muster on joonistatud suure tähelepanuga.

Pildi alläreal kasvab rohi ja sellest tõusevad üles rõõmsad kollased võilille-tupsud. Praegu veel rohi õues ei kasva, kuid Maiu tahtis kangesti oma pilti täielikumana näha. Ei ole halb, kui me vahel pildile natuke juurde joonistame – seda, mida me seal näha tahame.

Tagapõhja jättis Maiu valgeks. Pliiatsivärve kasutades pole seda vaja värvida,

„Leevike”. Joonistanud 6-aastane HANS SIMRE Pärnu 6. Lasteaiaast.

HUVITAV KOONDUS

Mulle meeldivad väga oktoobrilaste koondused. Meie juht on Marje. Ta on tore tüdruk.

Mõni aeg tagasi oli meil niisugune koondus, kus lugesime raamatuid. Marje luges raamatust ette ja meie pidime mõistatama, mis raamat see on. See koondus oli väga huvitav.

JURI TIITS,
Kingissepa 8-kl. Kooli II-a klassi
oktoobrilaps

Olin üksinda kodus. Mul oli igav ja ma hakkasin kassiga mängima. Algul hullasin temaga niisama. Aga pärast võtsin ema lõngakerad ja veeretasin neid kassi ees.

Keset meie rõõmsat mängu astus ema tuppa. Ja nüüd

KOOLIS JA KODUS

OLEN JUBA TEISES KLASIS, ULESANDEID LAHENDAN. HOOLEGA KÕIK PÄHE ÕPIN, HINDEKS AINULT VIIED SAAN.

MULLE MEELDIB KÕIA KOOLIS. OKTOOBRI LAPSA KA OLEN MA. KOONDUSED JA LÖBUSTUSED ON MEIL ALALÕPMATA.

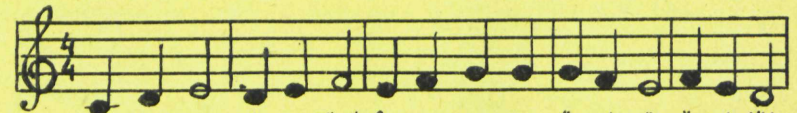
AGA KODUS OMA EMA AITAN JÕUDUMÕODA MA. JA KUI AEGA VEEL, SIIS MÄNGIN, KUNI HEIDAN MAGAMA.

ELMAR ORAV,
Nuia Keskkooli II klassi
oktoobrilaps

PAHANDUS

tuli pahandus, sest meie mängust olid toad segamini ja põrandariided sassis. Kiisu põgenes vilksti kapi alla. Mina aga korras tuntu toad ja hakkasin õppima.

ULLE SAAR,
Aegviidu 8-kl. Kooli II klassi
oktoobrilaps

Män-gud kõik õu-e jäid, lu-me-memm ka ük-si jäi, ük-si jäi,

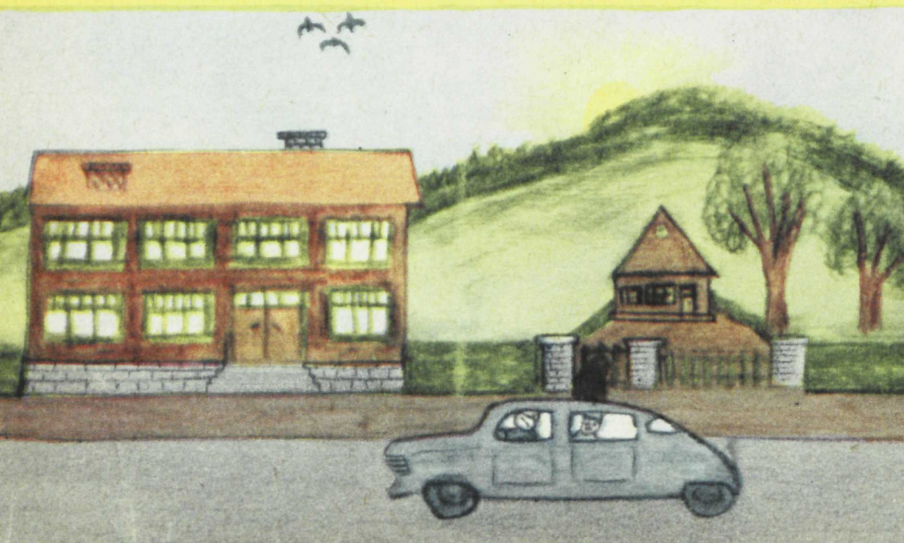

nuk-raks sai. Pad-ja-le va-jub pea, veel üks pai ja u-ni hea.

Selle „Unelaulu” autor ADU LEESMENT on 9-aastane. Ta õpib Are 8-kl. Kooli II klassis. Möödunud kooliaastal hakkas

Adu klaverimängu õppima ja on juba mitmele laulule ise viisid kirjutanud.

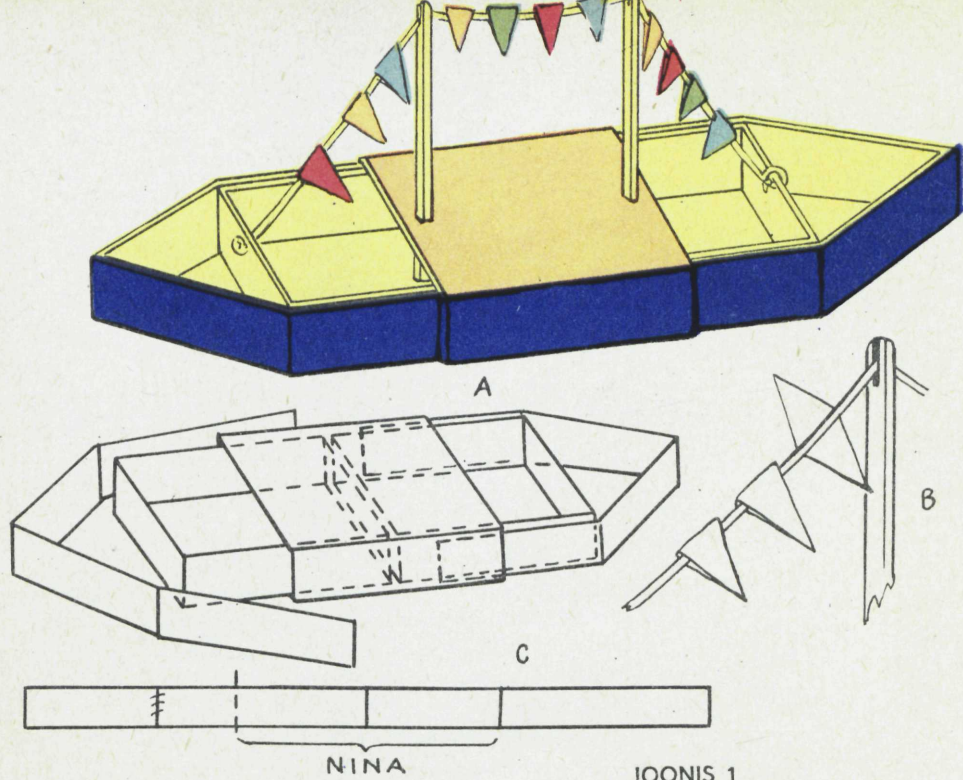
TEEME LAHTI POSTIPÄUNA!

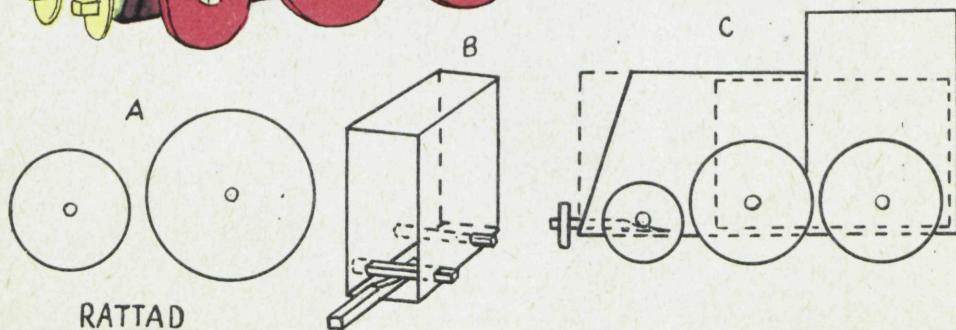
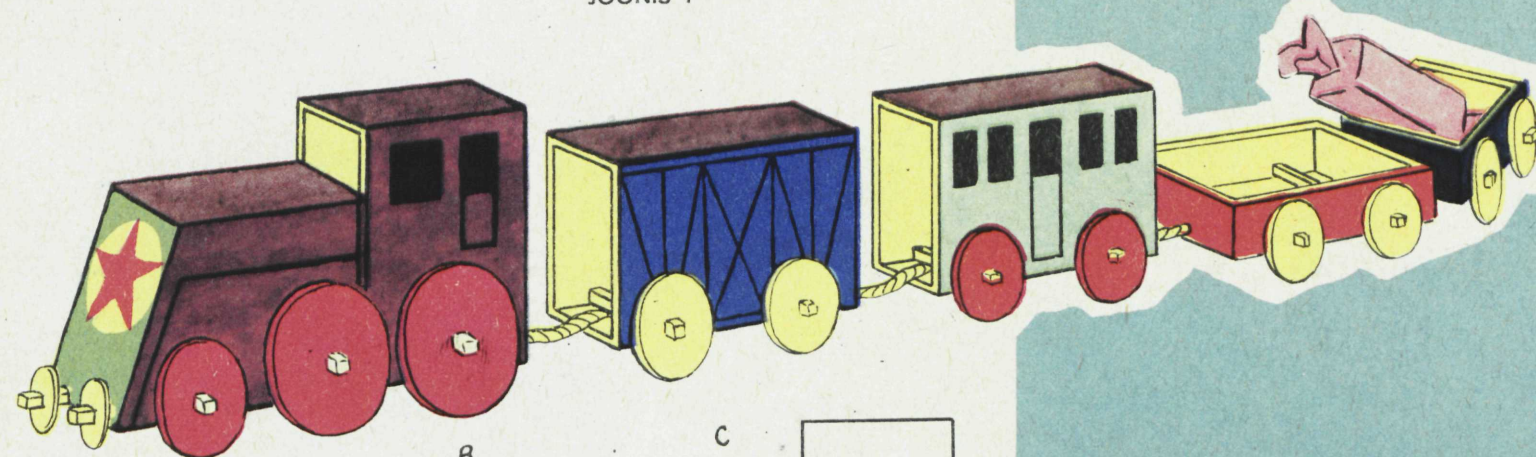
„Külla!” Joonistanud HEIKI SAVIAUK, Viljandi 2. 8-kl. Kooli õpilane.

„Löbus talvepäev”. Joonistanud 5-aastane KATRIN MÖLDER Tallinnast.

JOONIS 1

RATTAD

JOONIS 2

Tühjadest tikutoosidest võime kiiresti meisterdada mitmesuguseid mänguasju, nagu laevu, autosid, ronge.

Laev (joon. 1). Tikutoosi kesta mõlemast otsast lükkame sisse tikutoosi karbid selliselt, et pool karpi jääb välja (vaata joonist A). Lammutame kaks karpi. Karbi külgedest saab teha laeva nina nii, et üheks nina küljeks jääb karbi lühem serv. Teise murrame sama riba pikemast servast ja endise murdekoha painutame sirgeks (C). Otsad lükkame tikutoosi kesta vahele. Nina põhja kleebime paberiga kinni. Samuti katame värviliste paberitega laevalae ja küljed. Mastideks võtame kaks 5–6 sm pikkust puupulka. Üle mastide asetame niidi, millele paneme värvilised lipukesed (B).

Veduri (joon. 2) saab meisterdada kahest tikutoosi kesta, mille ühendame omavahel tikutoosi karbi abil. Teeme nõnda. Esimese kesta, mis jääb veduri ninaks, löikame pisut kaldu. Teisel aga löikame ära ühe süütekülje ja veel paar millimeetrit ning surume kesta ümber karbi (vaata joonist C). Nii jääb veduri juhirus kõrgem. Rattad löikame papist või kartongist (A). Rattaste telgedeks kasutame tarvitatud tikke. Augud torkame naaskli või jämeda sukanõelaga. Esimese, väiksema ratta telg asub vastu veduri põhja, suuremate oma aga 3 mm kõrgemal.

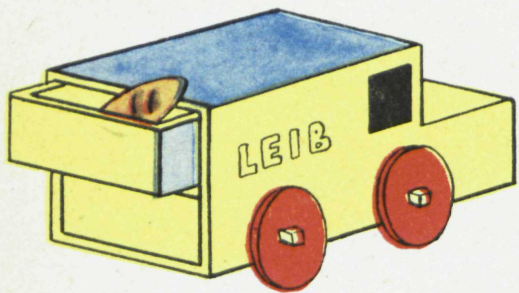
Veduri tuled kinnitame kahe pooliku tikuga esimese ratta telje alla (B). Tiku otsa teritame kiilukujuliseks.

Vagunite rattad kinnitame samuti nagu veduril. Veduri ja vagunid kleebime üle värviliste paberitega või joonistuspaberiga, joonistame vajalikud ukсед-aknad ning värvi. Vagunid ühendame omavahel lõnga abil.

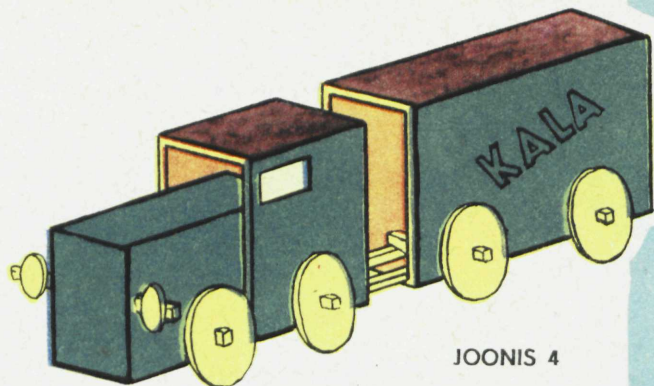
Tikutoosidest võib meisterdada ka mitmesuguseid autosid.

Leivaautoks (joonis 3) on kasutatud kahte teineteise peale asetatud tikutoosi. Alumisest tikutoosist on välja tõmmatud pool karpi, mis moodustab auto nina. Rattad kinnitame samuti nagu veduril tikust telje abil. Telg olgu vastu auto põhja.

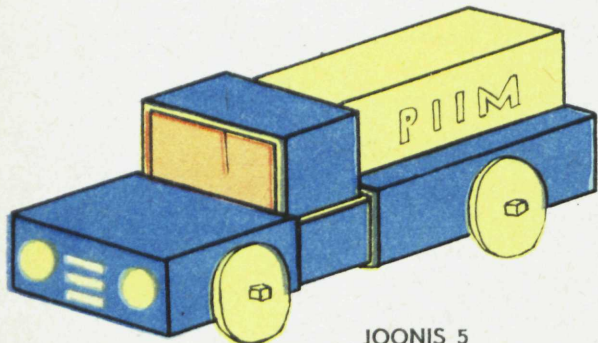
Järgmine auto (joonis 4) koosneb kahest osast. Esimese osa valmistame ühest tikutoosi kesta. Löikame selle põiki pooleks ja ühendame omavahel (vaata joonist). Järelvankriks on tikutoosi

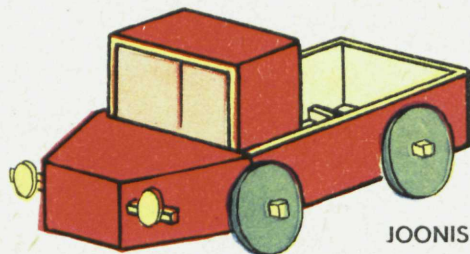
JOONIS 3

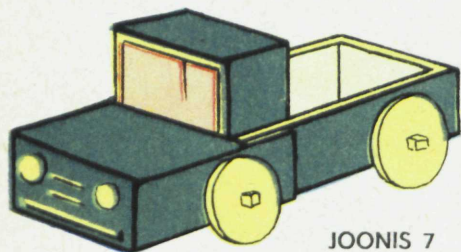
JOONIS 4

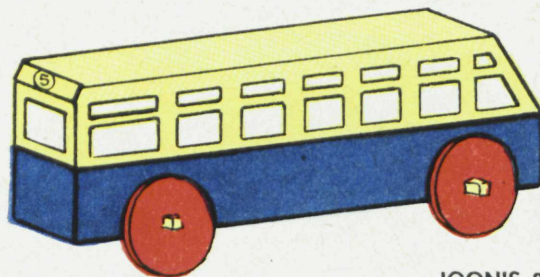
JOONIS 5

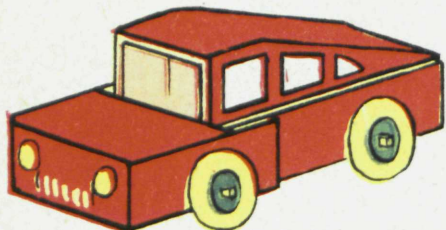
JOONIS 6

JOONIS 7

JOONIS 8

JOONIS 9

Joonistanud K. NIINEPUU

kest, mille ühendame mootoriosaga kahe tiku abil. Tikkude otsad löikame kiilutaoliseks ja surume rataste telgede alla. Laternad liimime auto ninast läbipistetud tiku külge.

Piimaauto (joonis 5) meisterdamiseks võtame tikutoosi karbi. Tagumiseks osaks lükkame selle peale tikutoosi kesta, esimeseks pooleks aga ainult pool kesta. Kahe kesta vahele karpi surume põiki ühe pooleks lõigatud karbi. See jääb autojuhuriumiks. Võtame veel ühe tikutoosi kesta ja löikame selle piki pooleks ning asetame lahtise poolega allapoole auto tagumise osa keskele. Nii saime piimapaagi. Esimese rattapaari telje koha valime nii, et see läbiks tikutoosi karpi.

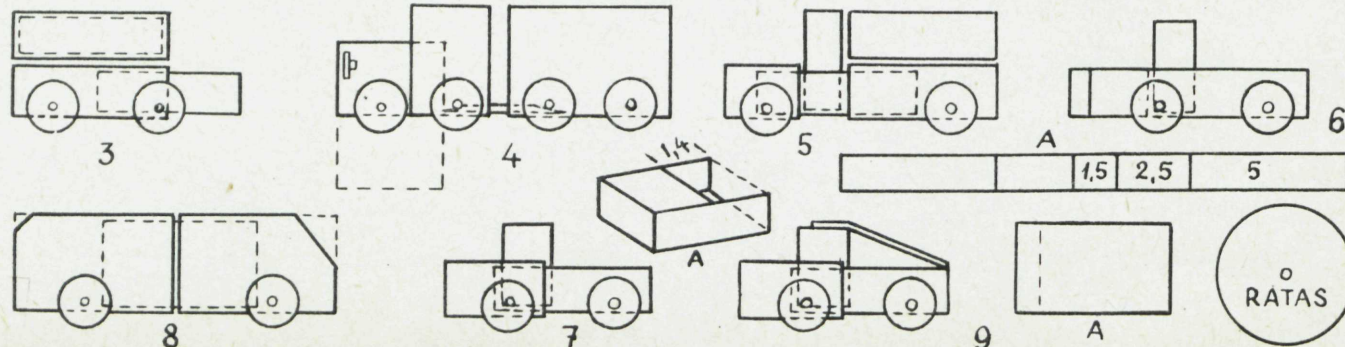
Veoauto (joon. 6) saame valmistada kahest karbist. Ühe karbi löikame põiki pooleks ja surume teise karbi sisse. Löikame 1,4 sm laiuse (tikutoosi ääre laiuse) ja 16,5 sm pikkuse papi- või kartongiriba. Voldime selle vahedega 5 sm, 2,5 sm, 1,5 sm, 2,5 sm ja 5 sm (vaata joonist A). Kleebime riba piki auto külge suunaga tagant ette – vahepealsed volditud osad moodustavad auto nina – ja riba viimase osa kleebime auto teisele küljele. Nina katame pealt paberiga.

Liites ühe karbi abil kaks kesta, saame autobussi (joon. 8). Eest ja tagant löikame ülemise nurga pisut kaldu.

Väikese veoauto (joon. 7) meisterdame ühest terveist ja ühest poolest karbist, mille surume terve sisse. Ninaks võtame $\frac{2}{3}$ kesta pikkusest. Kesta ülemisest poolest löikame välja 1,4 sm laiuse riba (vaata joonist A!). Üksikud osad kinnitame esimese ratta teljega.

Samast veoautost saame hõlpsasti sõiduauto (joon. 9). Võtame ühe karbipõhja. 8 mm kauguselt äärest murrame serva pisut kaldu (vaata joonist A!) ja liimime selle juhuruumi katuse külge, nii et teine serv toetub autokasti tagumisele servale. Külje kleebime paberiga kinni.

Kõik meisterdatud autod kleebime üle värviliste paberitega. Võib kleepida ka tavalise joonistuspaberiga. Joonistame aknad, ukсед jne. ning lõpuks värvime.

"TÄHEKESE"

LOOMAAED

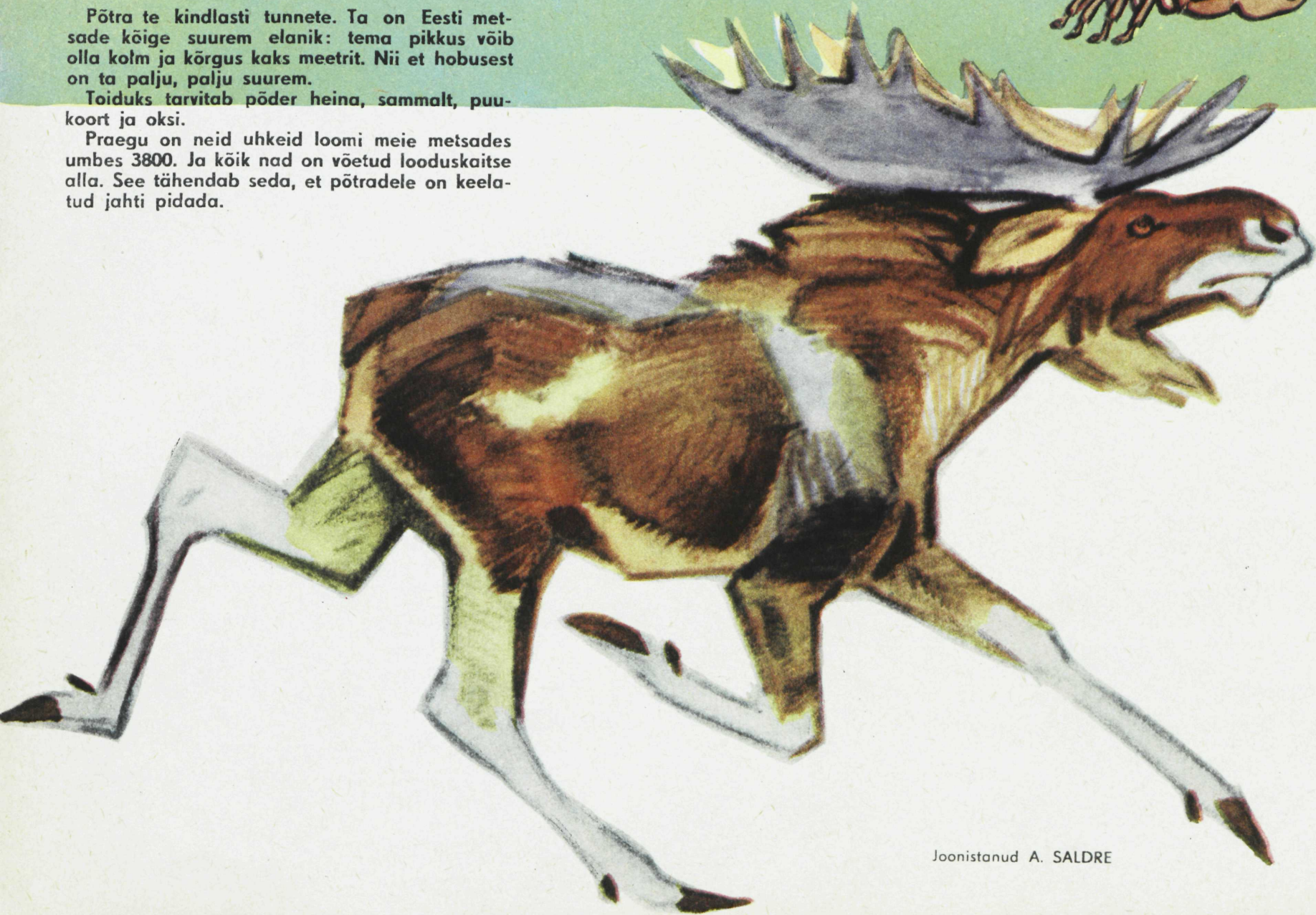
Põtra te kindlasti tunnete. Ta on Eesti metsade kõige suurem elanik: tema pikkus võib olla kolm ja kõrgus kaks meetrit. Nii et hobusest on ta palju, palju suurem.

Toiduks tarvitab põder heina, sammalt, puukoort ja oksid.

Praegu on neid uhkeid loomi meie metsades umbes 3800. Ja kõik nad on võetud looduskaitse alla. See tähendab seda, et põtradele on keelatud jahti pidada.

See on skorpion. Ta elab soojadel maadel ning sööb ämblikke ja putukaid.

Skorpionil tagakehal on mürgistastel, mille torge võib väiksemad loomad ja vahel isegi inimese surmata.

Joonistanud A. SALDRE

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 3 – 1962.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.
Toimetaja H. PUKK. Kunstiline toimetaja E. PIKK.

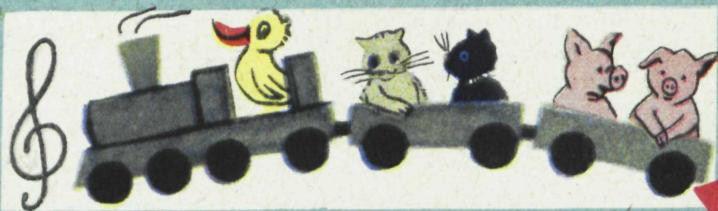
Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Laduda antud 2. II 1962. Trükkida antud 9. III 1962. Trükiarv 48 500. Tellimise nr. 206.
Trükkoostajad 2. Arvutuspoognaid 4. MB-01573. Tellimise nr. 206.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kop.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel A. VENDERi joonistus
„Liuväljal“

UKSE EES ON PIONEERIORGANISATSIOONI 40. SÜNNIPÄEV!

Pioneerid mängivad sageli huvitavaid maastikumänge. Kui sinust saab pioneer, õpid ka sina kindlasti tundma kõiki teemärkide saladusi. Käesolev võistlusmäng on sulle selles väikeseks abiks. Proovi, kas tuled nende ülesannetega toime! Kui juhtud mõne küsimusega kimpu jääma, palu abi oma pioneeridest sõpradelt.

Võistlusmäng
**TÄHELEPANU-
TEEMÄRK!**

Mis sinu arvates tuleks teha, kui leiad maastikumängul piltidega kirja? Vaata, niisuguse:

Täheke, kelle maastikumängust kutsume sind osa võtma, sai sellest ülesandest jagu. Ja nüüd marsivad viis lõbusat oktoobrilast lauluga edasi. **Missuguse lauluga?**

Oi, oi, Priidik! Sina oled hanereas esimene ja oleksid ka esimesena pidanud märkama kolme käbi lumehangel! Kust said käbid lagedale heinamaaservale? Kindlasti mängu korraldanud pioneerid panid. Aga sellisel juhul peavad need ju midagi tähendama! **Mis tähendus on maastikumängus rajale asetatud kolmel ühesugusel esemel?**

Kitsas lumme-tallatud teeke lookleb kinnikülmumata laugaste vahel ja tõuseb siis kõrgete puudega kaetud soosaarele. Nüüd hargnevad jäljed kaheks. Kuhu minna?

„Vhüüt! Vhüüt!“ kostab lumiste kuuskede padrikust ootamatult kaks lühikest vilet. Siis veel: „Vhüüt, vhüüt!“

Pille nägu lööb naerule. Nüüd ta teab, kuhu pöörata. Kui sina seda ei tea, päri oma sõpradelt. **Missuguse pöörde märgiks on pioneeridel kaks lühikest vilesignaali?**

ÜAAK
KUDE
SNAN
SSAT

Mäeharjal ootab lapsi hoopis raskem küsimus: **Mille abil saab nende kahe männi vanust kindlaks määrata?**

Niisuguste küsimuste kallal pead murdes ei saanud oktoobrilapsed arugi, kuidas maastikumäng nad kooliõuele tagasi tõi. Nüüd jäi mõistatada veel üks mõistatus. Selleks aga tuli kõigepealt jagu saada salakirjast:

Proovi sina ka see pähkel katki hammustada, siis saad kõik vastused ära saata!

PAREMATELE LAHENDAJATELE PREEMIAID!